

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla **felperesnek** a dr. Horváth István ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségi jog megsértése iránti perében a Zala Megyei Bíróság 2008. október 20. napján meghozott 5.P.21.676/2008/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét részben megváltoztatva megállapítja, hogy az alperes azzal a magatartással sértette meg a felperes emberi méltósághoz való jogát, hogy 2005.novemberében a felperest akarata ellenére hátulról átölelte.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

Az alperes által a felperes részére fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 100.000,- (Egyszázezer) forintra leszállítja.

Mellőzi az alperesnek a felperes részére 15 napon belül fizetendő 12.000,- (Tizenkettőezer) forint elsőfokú perköltségben való marasztalását.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperes részére összesen 25.000,- (Huszonötezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az alperes által az állam javára adóhatósági felhívásra fizetendő feljegyzett kereseti és fellebbezési eljárási illeték összegét 12.000,- (Tizenkettőezer) forintra leszállítja.

A fennmaradó feljegyzett kereseti és fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítéltábla ezt meghaladóan a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A megyei bíróság újabb eljárásban meghozott, fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát, becsületét azáltal, hogy mások előtt cigány kurvának nevezte, nemi szervére, erkölcsére sértő kifejezéseket tett, akarata ellenére ölelgette. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 500.000,- Ft nem vagyoni kártérítést és 12.000,- Ft

perköltséget, míg az állam javára adóhatósági felhívásra 42.000,- Ft feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket.

Ítéletének indokolása szerint a felperes 2003. február 1. napja óta "A" egyéni vállalkozásában alkalmazottként dolgozott. Munkaviszonyának fennállása alatt a "B" Szállodában takarítási munkát végzett.

Az alperes 2005. február 1-től a szállodában portásként dolgozott, és munkavégzése során megengedhetetlen hangnemet használt különösen a felperessel szemben. Az alperes - mások előtt - a felperes származására és szexuális életére sértő, lealacsonyító jelzőket használt. Többek között cigány kurvaként emlegette. A többi dolgozó előtt olyan kijelentést tett, hogy munka után árok partján baszogatják, továbbá „ ki van-e kormolva a cicuska” jelzőkkel illetve. A felperes bejegyzése és jóváhagyása nélkül több alkalommal hátulról erőszakosan átölelte.

Peres felek között konfliktus alakult ki, amelyet a felperes munkáltatója akként oldott meg, hogy 2005. november 30.napjával a felperes munkaviszonyát megszüntette. A Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság a 11.M.104/2006/4.számú ítéletével a felperes munkaviszonyának fennállását állapította meg, egyben kötelezte a munkáltatót az elmaradt munkabér és járulékaikifizetésére is.

A Keszthelyi Városi Bíróság a 8.B.325/2006/17. számú ítéletében bűnösnek találta az alperest becsületsértés vétségében és önálló intézkedésként megrovásban részesítette. A büntető eljárás során alperes vétségének megállapítására amiatt került sor, hogy a **helység 1-i "B" Hotel** rámpáján hátulról átölelte a felperest, amelyet csak a felperes tiltakozására hagyott abba.

A megyei bíróság a felperes keresetét a Ptk.75.§.(1) bekezdése, 76.§-a, a 84.§.(1) bekezdés a./ és e./ pontja alapján megalapozottnak találta. Álláspontja szerint a felperes a perben bizonyította, hogy az alperes munkahelyén rendszeresen zaklatta, származására és szexualitására tett olyan sértő tényállításokat, amelyek alkalmasak a felperes becsületének, emberi méltóságának a megsértésére.

A megyei bíróság "C" érdektelen tanú vallomását fogadta el a per eldöntése szempontjából, mivel az alperes munkahelyi viselkedése vonatkozásában részletes tényelődást tett és nem titkolta, hogy az alperes viselkedése miatt feletteseinél panaszt tett. Az alperes viselkedését felperes volt házastársának tanúvallomása is alátámasztotta. Megítélése szerint "D" érdektelen tanúnak nem tekinthető, mivel vallomásában úgy nyilatkozott, hogy „ felperes csak a pénzre hajt” és vallomása teljesen ellentétes volt "C" tanúvallomásával.

"F" munkahelyi vezető tanúvallomása alkalmas lett volna arra, hogy alperes vétkességét kimentse, alperes azonban ezen vallomástételt megakadályozta.

Álláspontja szerint az alperes magatartása nem bagatellizálható el, hiszen ez a magatartás alkalmas volt arra, hogy a felperes munkáltatójában kétséget ébresszen felperes munkavégzése, megbízhatósága, tisztessége iránt, amellyel okozati összefüggésben állását elvesztette. A munkahelyi problémák miatt kialakult zaklatottsága a felperes magánéletét is hátrányosan befolyásolta. Mindezen körülményeket, valamint a jogsértés súlyát is mérlegelve 500.000,- Ft nem vagyoni kártérítést tartott alkalmasnak a felperest ért érdeksérelem kiegyenlítésére.

Hivatkozott arra is, habár az alperes cselekménye nem tartozik az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény hatálya alá, a 4.§-ban felsorolt okok hiányában, de akkor sem mellőzhető annak figyelembe vétele, hogy a felperest neme és etnikai kisebbsége miatt érte hátrányos megkülönböztetés.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést nyújtott be, melyben kérte a megyei bíróság ítéletének a Pp.253.§.(3) bekezdése alapján történő megváltoztatását és a felperes megalapozatlan keresetének az elutasítását.

Fellebbezésének indokolása szerint a tényállásban felsorolt cselekmények alperes általi elkövetését a felperes bizonyítani nem tudta. Figyelembe kell venni e körben azt a tényt, hogy a Keszthelyi Városi Bíróság 8.B.325/2006/17. számú ítélete kizárólag azért állapította meg az alperes bűnösségét becsületsértés vétségében, mivel 2005. novemberében az alperes a **helység 1-i "B"** Hotel rámpáján hátulról átölelte a felperest. A büntető eljárásban is a felperes ugyanezeket a tényelődadásokat terjesztette elő, azonban a lefolytatott bizonyítási eljárásban az alperes terhére rótt cselekmények elkövetését a fenti eset kivételével a büntető bíróság nem látta bizonyítottnak.

Az ítéletben foglaltakkal ellentétben a felperes nem bizonyította, hogy az alperes őt a munkahelyén rendszeresen zaklatta és becsületsértő tényállításokat tett.

"C" tanú előadásából a bíróság téves következtetést vont le. Az ítélet szerint a tanú nem hallotta konkrétan, hogy az alperes a perbeli kijelentéseket tette a felperesre nézve. Ennek ellenére a mások felé állítólag tett kijelentésekből - tévesen - azt a következtetést vonta le, hogy az alperes megtette az ügybeli kijelentéseket. Megalapozatlanul fogadta el az elsőfokú bíróság **"C"** tanú azon kijelentését is, hogy a történetek közrejátszottak a felperes állásának elvesztésében. Ezt az előadást a perben semmi nem igazolta.

Hangsúlyozta, a felperes volt házastársának **"E"** a tanúvallomása érdektelennek nem minősíthető. Neki közvetlen észlelése nem is lehetett a történetekről.

"F" vonatkozásában érthetetlen az ítélet indokolása. A tanút az alperes jelentette be, és joga volt a meghallgatásától elállni. Így nem felel meg a valóságnak, hogy a tanú vallomástételét az alperes megakadályozta.

"D"t alaptalanul minősítette a megyei bíróság elfogultnak. Az elfogultságot nem alapozza meg az, hogy az ő vallomása ellentétes volt **"C"** vallomásával.

Kiemelten hivatkozott arra, a felperes semmilyen módon nem bizonyította, hogy munkahelyének elvesztése okozati összefüggésben állt az alperesi magatartással. Nem bizonyította azt sem, hogy az alperestől kiinduló munkahelyi problémák miatt kialakult zaklatottság a felperes magánéletét is hátrányosan befolyásolta.

Az ítélet megalapozatlanul hivatkozott a 2003.évi CXXV. törvény szerinti zaklatásra, hiszen a 4.§-ában felsorolt okok hiányában a törvény alkalmazása fel sem merülhet.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint a perben az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett. Hivatkozott a büntető bíróság jogerős ítéletére is.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint részben alapos.

Az ítéltábla osztotta az alperes azon fellebbezési érvelését, hogy jelen perben a Pp.164.§.(1) bekezdése alapján a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség az őt ért személyiségi jogsértés, valamint az ezzel kapcsolatban keletkezett hátrányok körében. Ezen bizonyítási kötelezettségének azonban a felperes az ítéltábla álláspontja szerint csak részben tett eleget.

A Pp.4.§.(1) bekezdése értelmében a bíróságot határozat hozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

A (2) bekezdés szerint ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

Az eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a Keszthelyi Városi Bíróság előtt indult 8.B.325/2006. számú büntető eljárásban a Keszthelyi Városi Bíróság az alperes bűnösségét becsületsértés vétségében azért állapította meg, mivel az alperes 2005. novemberében a **helység 1-i "B"** Hotel rámpáján hátulról átölelte a felperest, melyet a magánvádló tiltakozása és felszólítása miatt hagyott abba. A felperes által a perben megjelölt egyéb becsületsértő kijelentések miatt az alperes bűnössége megállapításra nem került.

Az eljáró megyei bíróságot a fentebb meghivatkozott Pp. 4.§.(1) bekezdése értelmében a büntető ügyben megállapított tényállás nem köti, ezért a perben a felperesnek módja és lehetősége volt arra, hogy hitelt érdemlően bizonyítsa a kereseti tényállításait.

A megyei bíróság ítéletét lényegében **"C"** tanú vallomására alapította. A tanú azonban meghallgatásakor egyértelműen úgy nyilatkozott, ő konkrétan nem hallotta, hogy az alperes az ügy tárgyává tett kijelentéseket a felperesre mondta, de minden nővel hasonlóan beszélt. A perben azonban a felperesnek kifejezetten azt kellett igazolnia a Pp.164.§.(1) bekezdése értelmében, hogy az alperes az általa meghatározott becsületsértő és bántó kijelentéseket ténylegesen felé tette meg. Ennek igazolására pedig a tanúvallomás nem alkalmas.

"E" tanú vallomását a megyei bíróság tévesen fogadta el érdektelennek, hiszen ő az állított konfliktusnak nem volt szemtanúja, ugyanakkor a felperes volt házastársa, így tőle elfogulatlan vallomástétel nem várható el.

"D" tanú vallomását a megyei bíróság megalapozatlanul minősítette elfogultnak a felperesre tett kijelentése miatt, illetve azon okból eredően, hogy az ő vallomása teljesen ellentmond az általa elfogadott **"C"** tanú vallomásának.

"F" munkahelyi vezető tanú meghallgatásától az alperes elállt, így ezt az alperes terhére róni nem lehet, hiszen a már fentebb felhívott Pp.164.§.(1) bekezdése alapján a bizonyítási kötelezettség nem az alperest, hanem a felperest terhelte a keresettel érvényesített igény vonatkozásában. A felperesnek ugyanakkor meg volt a peres eljárásban az a lehetősége, hogy ő is kérje a tanú meghallgatását, ezt azonban elmulasztotta.

Az ítéltábla álláspontja szerint a bizonyítási nehézségek miatt a felperes kétséget kizáróan ítéleti bizonyossággal csak azt a magatartást tudta az alperes vonatkozásában igazolni, amelyet a büntető bíróság a 8.B.325/2006/17.számú jogerős ítéletében megállapított.

A peres eljárásban a nem vagyoni kártérítés összecszerűségére nézve is a felperest terhelte a Pp.164.§.(1) bekezdése értelmében a bizonyítási kötelezettség. A nem vagyoni kártérítés nem önálló felelősségi alakzat, a nem vagyoni kártérítés feltételeként önmagában nem elegendő a személyhez fűződő jog megsértése, hanem szükség van arra is, hogy a jogsértéssel összefüggésben, annak következményeként a sértettnél bekövetkezzen valamilyen hátrány.

Az elsőfokú eljárásban a felperes az összecszerűség körében bizonyítást nem ajánlott fel, így nem bizonyította azon tényelőadását, hogy munkahelyét az alperessel kapcsolatos incidens miatt veszítette el, valamint magánélete is az alperessel kialakult konfliktus miatt romlott meg.

Ugyanakkor az alperes az újabb eljárásban a 2. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdésében a büntető ítéletben megállapított tényállást elismerte és a kártérítés vonatkozásában 100.000,- Ft-ot hajlandó volt fizetni a felperes részére.

Mindezen indokok alapján az ítéletábla a nem vagyoni kártérítés összegét az alperes által elismert 100.000,- Ft-ra leszállította a Ptk.355.§.(1) bekezdése és a fenti indokok alapján.

Az ítéletábla a megyei bíróság ítéletének indokolásából mellőzi a 2003.évi CXXV. törvényre történő hivatkozást, hiszen a törvény jelen eljárásban a jogszabályi feltételek hiányában nem alkalmazható (ítélet indokolás 5. oldal 2. bekezdéstől 6. bekezdés).

Mindezen indokok alapján az ítéletábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A peres eljárásban a felperes túlnyomó részt pervesztes lett, ezért az ítéletábla a Pp.81.§.(1) bekezdése értelmében - pervesztesség és pernyertesség arányára figyelemmel - a túlnyomó részt pervesztes felperest kötelezte az alperes első- és másodfokú részperköltségének a megfizetésére.

Az ítélet megváltoztatása kihatással volt az alperes által viselendő feljegyzett kereseti és fellebbezési eljárási illeték összegére, amelyet az ítéletábla a már felhívott Pp.81.§.(1) bekezdése alapján 12.000,- Ft-ra leszállított. A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a fennmaradó kereseti és fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986.§.(VI.26.) IM. számú rendelet 13.§.(1) bekezdése és 14.§-a értelmében az állam viseli.

Győr, 2009.évi október hó 1.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Lezsák József sk.
bíró